

[Poul Clausen.]

holdelsen af den hidtidige ordning med en naturlig ajourføring en rimelig udvej. Det er godt gjort, at kommissionsforslagets gennemførelse ville få helt uoverskuelige konsekvenser, der ville trænge visse apoteker stærkt i økonomisk henseende uden som helhed at byde på særlige fordele.

Hvad det foreliggende forslags detaljer angår, skal jeg fatte mig i korthed, idet jeg går ud fra, at forslaget under udvalgsbehandlingen kan blive belyst i enkeltheder. Der er dog enkelte spørgsmål, som jeg allerede nu skal berøre, da deres konsekvenser i visse tilfælde ikke står mig helt klart.

I forslaget § 9 bestemmes det, at en apotekerbevilling bortfalder, bl. a. når indehaveren ikke har overtaget apotekets drift inden den i § 22 omhandlede frist, og denne frist er 6 måneder fra bevillingens dato. I nugældende lovs § 5 er den tilsvarende frist 1 år med adgang til forlængelse til højst 2 år. Ved nyoprettelse af et apotek har det i mange tilfælde været nødvendigt at forlænge 1 års fristen, og jeg mener endda, at man i de senere år, i hvert fald i et enkelt tilfælde, har måttet manøvrere uden om 2 års fristen. Jeg forstår derfor, at man nu ønsker bortfald af 2 års begrænsningen, men samtidig har man ved 6 måneders kravet gjort det nødvendigt, at der i alle tilfælde af nyoprettelse skal søges og gives dispensation. Det forekommer mig at være unødvendigt i betragtning af spørgsmålets underordnede interesse, og jeg ville finde det mest praktisk for alle parter, at man kun fastholdt 6 måneders kravet ved overtagelse af bestående apoteker, medens fristen iøvrigt fastsattes af indenrigs- og boligministeren.

I § 33, stk. 2, udvides sygehusapotekers adgang til at overtage medicinleverancer, der nu varetages af private apoteker. Det vil være rimeligt — finder jeg —, at et apotek, der på denne måde berøves en del af sin omsætning, og som er afgiftspligtigt i henhold til bestemmelsen i § 48 om afgift af omsætningen, får adgang til lempelse i den foreløbige afgift allerede fra tidspunktet for leverancens bortfald. Jeg går ud fra, at reglen om afgiftslempelse i forslaget § 51, stk. 3, vil blive anvendt i sådanne tilfælde, men ville sætte pris på den højtærede ministers bekræftelse herpå.

Det nys nævnte stk. 3 i § 51 giver også adgang til i undtagelsestilfælde at yde tilskud til apoteker, der ikke er beliggende i

landkommuner, og i bemærkningerne til § 51 anføres det, at man bl. a. har tænkt på apoteker, der i øjeblikket er tilskudsberettigede i henhold til lov nr. 193 af 12. april 1949. Jeg ved ikke, hvor mange af disse apoteker der ved den nu foreslåede ændring falder udenfor hovedreglen, men jeg vil gerne bemærke, at her er der et tilfælde, hvor man tilstræber en ændring, der kan få meget væsentlig betydning for nogle mindre apoteker i byerne. Jeg indrømmer, at det ved loven af 1949 fastsatte kriterium ikke egner sig som led i en permanent lovgivning, men vil henstille, at de enkelte, der rammes af den nye bestemmelse, alle bliver betragtet som naturlige undtagelsestilfælde i forslagets forstand, så længe de indehaves af den nuværende bevillingshaver.

Endvidere findes der i lovforslagets § 50 en bemærkning om, at § 53, stk. 3 og 4, i lov nr. 107 af 31. marts 1932 ophæves. Bortset fra at „53“ er en trykfejl for „55“, idet den nævnte § 53 hverken rummer et stk. 3 eller et stk. 4, må jeg anse bortfald af stk. 3 for urimeligt. Kommissionsforslagets forslag herom står i forbindelse med amortisationsydelsernes afløsning af en grundafgift, som ikke findes i det her foreliggende forslag, og det forhold, der omhandles i det nævnte stk. 3, er dette, at et afløst apotek, der ved nyanlæg i sit opland berøves en del af omsætningen, kan opnå godtgørelse derigennem, at det nye apotek — eller sygehusapotek — skal udrede en efter indenrigsministeriets skøn passende del af amortisationsydelsen. Det er det, man tilsigter at ophæve, og hvis dette virkelig er tilsigtet, må jeg bemærke, at dette forekommer mig at være i strid med hovedsynspunkterne i det foreliggende forslag, som jeg opfatter som værende en videreførelse af de afløste apotekers forhold i uændret skikkelse, så længe amortisationsydelsen er løbende, og jeg vil henstille, at forslaget om bortfald af stk. 3 frafalder.

Endelig skal jeg omtale et par forhold, der kan få betydning i henseende til at billiggøre publikums medicinforbrug. Det ene er bestemmelsen i § 42, der muliggør en udvidelse af apotekernes håndkøbsudsalg. Medens disse udsalgs handelsbeføjelser nu er stærkt indskrænkede, foreslås det, at de herefter udvides til at omfatte lægemidler, der ekspederes efter recept. Denne udvidelse kan blive til megen nytte for befolkningen i mindre, sluttede områder, der er for små